

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

49e ZITTINGSPERIODE

GEWONE ZITTING 1998-1999

HANDELINGEN VAN DE OPENBARE COMMISSIEVERGADERINGEN

23/02/1999

C 745 Infrastructuur, Verkeer
en Overheidsbedrijven

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS DE BELGIQUE

49e LÉGISLATURE

SESSION ORDINAIRE 1998-1999

ANNALES DES RÉUNIONS PUBLIQUES DE COMMISSION

23/02/1999

C 745 Infrastructure, Communications
et Entreprises publiques

Sommaire

Mardi 23 février 1999

COMMISSION DE L'INFRASTRUCTURE, DES COMMUNICATIONS ET DES ENTREPRISES PUBLIQUES -C 745

Question orale de M. Yves Leterme au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, sur "les règles en matière de domaine public applicables aux opérateurs d'un réseau de télécommunication public" (n° 1891)

orateurs : MM. **Leterme, Di Rupo**, vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur

Questions orales jointes de :

- M. Francis Van den Eynde au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, sur "les grèves à La Poste de Gand" (n° 1962)

- M. Karel Van Hoorebeke au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, sur "la grève à La Poste de Gand" (n° 2015)

orateurs : MM. **Van den Eynde, Van Hoorebeke, Di Rupo**, vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur

Question orale de M. Rik Daems au ministre de la Fonction publique sur "la mobilisation de personnel de La Poste lors de calamités" (n° 1978)

(La réponse a été donnée par le vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur)

orateurs : MM. **Daems, Di Rupo**, vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur

Question orale de M. Jan Van Erps au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, au ministre de la Justice et au secrétaire d'Etat à la Sécurité, à l'Intégration sociale et à l'Environnement sur "l'aptitude à conduire et le permis de conduire des patients en dialyse" (n° 1981)

(La réponse a été donnée par le vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur)

orateurs : MM. **Van Erps, Di Rupo**, vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur

Inhoud

Dinsdag 23 februari 1999

COMMISSIE VOOR DE INFRASTRUCTUUR, HET VERKEER EN DE OVERHEIDSBEDRIJVEN - C 745

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, over "de regels inzake openbaar domein van toepassing op operatoren van een openbaar telecommunicatienet" (nr. 1891)

sprekers : de heren **Leterme, Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel

Samengevoegde mondelinge vragen van :

- de heer Francis Van den Eynde aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, over "de stakingen bij De Post van Gent" (nr. 1962)

- de heer Karel Van Hoorebeke aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, over "de staking bij De Post van Gent" (nr. 2015)

sprekers : de heren **Van den Eynde, Van Hoorebeke, Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel

Mondelinge vraag van de heer Rik Daems aan de minister van Ambtenarenzaken over "het inschakelen van postpersoneel bij natuurrampen" (nr. 1978)

(Het antwoord werd verstrekt door de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel)

sprekers : de heren **Daems, Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel

Mondelinge vraag van de heer Jan Van Erps aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, aan de minister van Justitie en aan de staatssecretaris voor Veiligheid en voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu over "de rijgeschiktheid en het rijbewijs van dialysepatiënten" (nr. 1981)

(Het antwoord werd verstrekt door de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel)

sprekers : de heren **Van Erps, Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel

COMMISSION DE L'INFRASTRUCTURE,
DES COMMUNICATIONS
ET DES ENTREPRISES PUBLIQUES
RÉUNION PUBLIQUE DU
MARDI 23 FÉVRIER 1999

PRÉSIDENCE de
M. Schellens

La séance est ouverte à 10.50 heures.

COMMISSIE VOOR DE INFRASTRUCTUUR,
HET VERKEER
EN DE OVERHEIDSBEDRIJVEN
OPENBARE VERGADERING VAN
DINSDAG 23 FEBRUARI 1999

VOORZITTER :
De heer Schellens

De vergadering wordt geopend om 10.50 uur.

Mondelinge vraag van de heer Yves Leterme aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, over "de regels inzake openbaar domein van toepassing op operatoren van een openbaar telecommunicatienet" (nr. 1891)

Question orale de M. Yves Leterme au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, sur "les règles en matière de domaine public applicables aux opérateurs d'un réseau de télécommunication public" (n° 1891)

De voorzitter : De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer Yves Leterme (CVP) : Mijnheer de voorzitter, mijn vraag sluit aan op een schriftelijke vraag en antwoord van juni 1998. De telecomwetgeving is in grote lijnen aangepast aan de nieuwe marktsituatie; er is immers al een tijd lang geen sprake meer van de RTT, maar wel van Belgacom en van andere bedrijven. Toch dragen bepaalde deelaspecten van de voornoemde wetgeving nog de stempel van de monopolieperiode. Dat is onder andere het geval met het voorrecht waarvan de RTT destijds genoot om overal kabels te trekken en infrastructuren aan te leggen zonder dat enige overheid gemachtigd was onder meer bijvoorbeeld borgstellingen te eisen of gebeurlijke schade te vergoeden.

Ik had graag een duidelijk standpunt gehoord van de minister over wat volgt.

De artikelen 97 en 98 van de wet van 1991, zoals gewijzigd einde 1998, verbieden de federale overheid om voor het gebruik van het federaal openbaar domein door een operator van het openbaar telecommunicatienet, het weze Belgacom, Telenet of een andere, een belasting, taks, cijns, retributie of een vergoeding op te leggen. Ik leid daaruit *a contrario* af dat met inachtneming van de desbetreffende bepaling van de bijzondere wet van 1980, de Gewesten wel de bevoegdheid hebben om, zo zij dat wensen, een belasting, taks, cijns, retributie of een andere vergoeding op te leggen voor het gebruik van het gewestelijk openbaar domein.

Enkele jaren geleden werd per programmadecreet uitgevaardigd dat het gebruik van het openbaar domein in het Vlaams Gewest enkel kan tegen vergoeding. Ik geef toe dat dit op zich in deze weinig terzake doet.

Met een zelfde redenering *a contrario* kom ik echter tot het besluit dat ditzelfde recht ook toekomt aan de gemeenten en provincies met betrekking tot het openbaar domein dat onder hun bevoegdheid ressorteert.

Geen enkele operator van een openbaar telecommunicatienet, ook Belgacom niet, kan zich dus beroepen op de artikelen 97 en 98 van de wet van 1991 om aan een andere dan de federale overheid te weigeren om voor het

gebruik van een deel van het openbaar domein waarvoor bedoelde overheid bevoegd is, een belasting, taks, cijnsretributie of een vergoeding te betalen. Dit geldt *a fortiori* ook voor de vraag tot borgstelling ter vergoeding van aangebrachte schade.

In het licht van de wettekst ligt het voor de hand dat gemeenten en provincies wanneer een operator van een openbaar telecommunicatienet vraagt om een leiding te trekken onder een bestaand voetpad, wel degelijk het recht hebben om een borgstelling te vragen voor het vergoeden van de eventuele schade die bij het uitvoeren van deze werken wordt veroorzaakt.

Kan de minister deze redenering onderschrijven ? Zo ja, heeft hij dan de intentie alle operatoren van een openbaar telecommunicatiewet in te lichten over de draagwijdte van de desbetreffende wettelijke bepalingen ? Ik beschik over tastbare voorbeelden waaruit blijkt dat deze vraag nog steeds actueel is. Sommige operatoren blijken terzake immers zeer slecht voorgelicht.

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer Di Rupo, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel : Mijnheer de voorzitter, op de vraag van collega Leterme kan ik volgende elementen van antwoord verstrekken.

C 745 - 1

Di Rupo

Het gebruik van de staatseigendommen onderworpen aan het publiek recht door de operatoren van openbare telecommunicatienetwerken en de verdelingen van de bevoegdheden terzake zoals aangehaald in mijn antwoord op de parlementaire vraag nr. 329, moeten als volgt worden geïnterpreteerd. Het beginsel van het gebruik van de staatseigendommen onderworpen aan het publiek recht door de telecommunicatieoperatoren wordt bepaald door artikel 97, § 1 van de wet van 21 maart 1991 betreffende de hervorming van sommige economische overheidsbedrijven. Dit artikel bepaalt dat elke operator van een openbaar telecommunicatienetwerk gemachtigd is, mits eerbiediging van hun bestemming en van de wettelijke en reglementaire bepalingen die hun gebruik regelen, het openbaar domein en de eigendommen te gebruiken om kabels, bovengrondse lijnen en bijhorende uitrustingen aan te leggen en alle nodige werken hieraan uit te voeren. Artikel 98 verduidelijkt hoe dit beginsel wordt toegepast bij bezetting van het openbaar domein en bepaalt: "Vooraleer kabels, bovengrondse lijnen en bijhorende uitrustingen aan te leggen op het openbaar domein onderwerpt elke operator van een openbaar telecommunicatienetwerk het plan van de plaats van aanleg en de bijzonderheden ervan aan de goedkeuring van de overheid van wie het openbaar domein afhangt."

Les articles 97 et suivants ne laissent cependant pas carte blanche aux opérateurs de réseaux pour utiliser le domaine public comme bon leur semble.

Premièrement, il doit s'agir du développement d'un réseau public, ce qui nécessite l'obtention d'une autorisation individuelle délivrée par le ministre sur proposition de l'IBPT. Par conséquent, l'opérateur qui ne dispose pas d'une autorisation pour le réseau ne peut pas faire valoir les dispositions des articles 97 et suivants.

En outre, la loi dispose clairement que l'opérateur du réseau doit respecter les dispositions légales et réglementaires régissant l'utilisation du domaine public.

Si l'opérateur ne le fait pas, l'autorité compétente peut refuser l'accès aux travaux ou les faire arrêter, exiger un dédommagement, etc. Cela est d'ailleurs rappelé à l'opérateur dans la licence qui lui est accordée par l'autorité fédérale. L'autorisation précise en effet que son titulaire doit satisfaire aux exigences essentielles de l'article 107, § 3, 2° de la loi du 21 mars 1991. Ces exigences essentielles

comprennent notamment, en leur point 5, l'application de la réglementation concernant la protection de l'environnement et l'aménagement du territoire.

Par ailleurs, les opérateurs sont, comme tout le monde, soumis aux dispositions du droit commun et leur responsabilité civile peut être engagée s'ils n'effectuent pas les travaux "en bon père de famille".

Les droits de passage dont bénéficient les opérateurs de réseaux ne doivent donc aucunement être considérés comme des droits absolus qui pourraient même supplanter l'intérêt général. Le règlement de ces droits de passage permet en effet aux autorités, qu'il s'agisse des régions, des communautés ou des autorités locales qui gèrent ce domaine public, de prendre les mesures qui s'imposent.

La marge de manoeuvre des autorités qui gèrent le domaine public connaît cependant une limitation. L'article 98, § 2 de la loi du 21 mars 1991 précise en effet que: "Pour ce droit d'utilisation, l'autorité ne peut imposer à l'opérateur du réseau public de télécommunications concerné aucun impôt, taxe, péage, rétribution ou indemnité de quelque nature que ce soit."

Cette disposition, prise sur la base des compétences fédérales en matière de télécommunications, concerne tous les domaines publics quelle que soit l'autorité gestionnaire.

De voorzitter: De heer Yves Leterme heeft het woord.

De heer **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mag ik de minister er attent op maken dat hij in de tweede helft van zijn antwoord op de schriftelijke vraag nr. 329 het tegenovergestelde heeft gezegd van wat hij zopas mondeling heeft verklaard. Hier rijst dus een probleem.

Ik citeer uit het schriftelijke antwoord: "Derhalve moet artikel 98 van de wet van 21 maart 1991 zo geïnterpreteerd worden dat het openbaar domein waarvan sprake in dit artikel niet het openbaar domein is zoals bedoeld in artikel 6 van de bijzondere wet van 1980 aangezien dit laatste openbaar domein buiten de bevoegdheid van de federale overheid valt en dat, indien een netwerkoperaator gebruik wil maken van dit gewestelijk openbaar domein, hij zich zal moeten schikken naar de regels die dit openbaar domein beheersen." Indien het dus gaat om een niet-federaal openbaar domein erkent de minister in antwoord op de schriftelijke vraag nr. 329 dat de gewesten - en bij uitbreiding dus ook de gemeenten en provincies,

conform de huidige bevoegdheidsverdeling in ons land - de volle bevoegdheid hebben om borgstelling of vergoeding te vorderen voor het recht van doorgang voor het trekken van kabels of het aanleggen van andere infrastructuren door een operator van een telecommunicatienetwerk.

Het is het een of het ander. Het schriftelijke antwoord is in tegenspraak met het mondelinge antwoord.

M. Di Rupo, ministre: Je suis incapable de dire deux choses différentes dans un laps de temps aussi court.

Il faut distinguer les autorisations (urbanisme, etc.), qui relèvent de l'autorité concernée par le sol, et les taxes. Les autorisations doivent être fournies par les autorités locales, régionales ou communautaires. Mais en matière fiscale, la commune, par exemple, ne peut pas demander le paiement d'une taxe pour tirer un câble de téléphone.

De heer **Yves Leterme** (CVP): Mijnheer de voorzitter, mijns inziens zullen we op deze materie moeten terugkomen.

Zoals de minister weet, bestaat er in België geen hiërarchie van de normen. Het grondwettelijk karakter van een bepaling in een programmadecreet kan enkel door het Arbitragehof worden getoetst. Ik verwijs in dit verband naar het Vlaamse programmadecreet van enkele jaren geleden waarin het gebruik van het gewestelijke openbaar domein afhankelijk wordt gemaakt van het betalen van een vergoeding.

De tegenspraak blijft bestaan. Om in deze problematiek klaarheid te scheppen, moeten we er op terugkomen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Samengevoegde mondelinge vragen van:

- de heer **Francis Van den Eynde** aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, over "de staking bij De Post van Gent" (nr. 1962)

- de heer **Karel Van Hoorebeke** aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, over "de staking bij De Post van Gent" (nr. 2015)

Questions orales jointes de :

- **M. Francis Van den Eynde** au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, sur "les grèves à La Poste de Gand" (n° 1962)

- **M. Karel Van Hoorebeke** au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur, sur "la grève à La Poste de Gand" (n° 2015)

De **voorzitter** : De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer **Francis Van den Eynde** (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, in de eerste plaats wil ik de CVP geruststellen. Ik zal bewijzen dat de vice-eerste minister, de heer Di Rupo, op zulke korte tijd geen twee tegengestelde antwoorden geeft. Het gebeurt overigens niet vaak dat het Vlaams Blok de verdediging opneemt van de vice-eerste minister.

Op 28 juli 1997 stelde ik de vice-eerste minister een schriftelijke vraag met betrekking tot de spontane staking van 4 juli 1997 bij het personeel van De Post in Gent I, meer in het bijzonder bij de postbodes. Deze staking was het gevolg van de ontevredenheid van de postbodes over het gebrek aan personeel. De vice-eerste minister antwoordde mij toen dat De Post in de eerste plaats wilde verduidelijken dat op 4 juli, de dag van de staking, drie distributiediensten op een totaal van 148 - dus 2% van het geheel - niet waren bemand. De actie werd dus geminimaliseerd. Tegelijkertijd verklaarde de minister letterlijk : "De Post is van oordeel dat dit voldoende was om de afwezigheden, buiten de afwezigheden van lange duur, te dekken." Het gaat hierbij over het aantal personeelsleden dat op dat ogenblik in Gent I aan het werk was.

Volgens de regering was er dus geen vuiltje aan de lucht. Voltaire zou zeggen : "Tout est pour le mieux dans le meilleur des mondes."

In de loop van 1998, een klein jaar later, is er helaas opnieuw een spontane staking bij de postbodes van Gent I. Gezien mijn slecht karakter stelde ik nogmaals een schriftelijke vraag over de situatie in dit postkantoor. Ik vernam toen dat er 25 bijkomende personeelsleden zouden zijn aangeworven. Wat het antwoord van de vice-eerste minister op deze schriftelijke vraag betreft, kan ik de CVP geruststellen : de vice-eerste minister is consequent, hij zegt altijd hetzelfde. Zijn antwoord begon met de volgende zin : "Het

autonoom overheidsbedrijf De Post deelt mij mee dat in Gent I voldoende personeel werd geworven, zodat het kantoor zeker uit de problemen is." Dit antwoord dateert van 1998.

Waarschijnlijk zijn de postbodes van Gent echt van slechte wil want nog geen jaar later, in de eerste dagen van februari van dit jaar, brak er opnieuw een spontane staking uit naar aanleiding van dezelfde problematiek in het postkantoor van Gent I. De verklaringen van de postbodes doen toch wel vragen rijzen over de toestand waarin zij moeten werken. Zij zeggen dat het bijna onmogelijk is om een vakantiereis te boeken omdat er veel te weinig personeel is. Een zieke postman wordt bovendien geplaagd door schuldgevoelens ten aanzien van zijn collega's die nog meer moeten werken. Zij beweren dat De Post hen in totaal nog een bedrag van 66 miljoen frank verschuldigd is voor overwerk.

Ondanks de geruststellende antwoorden van 1997 en 1998 zit Gent I opnieuw met dezelfde problemen. Ik vrees dat de vice-eerste minister opnieuw hetzelfde zal antwoorden en zeggen dat alles inmiddels in orde is omdat er personeelsleden werden aangeworven. Ik wil daarom bij voorbaat de aandacht van de vice-eerste minister vestigen op een vrij uitgebreid artikel over de problemen in Gent I in de nochtans gezagsgetrouwe krant *De Morgen* van 13 februari 1999. Een postbode verklaarde : "Verleden jaar hebben ze twee jongeren in dienst genomen. Weet je hoelang ze het hebben volgehouden ? Eén dag. We hebben ze nooit meer teruggezien." Indien de vice-eerste minister mij nu zou antwoorden dat er na overleg met de vakbonden nieuwe personeelsleden werden aangeworven om het probleem eindelijk op te lossen, vrees ik dat er toch nog bijkomende structurele en sociale maatregelen nodig zijn. Ik wacht in elk geval met spanning op het antwoord.

De **voorzitter** : De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer **Karel Van Hoorebeke** (VU) : Mijnheer de voorzitter, ik heb eveneens een vraag over deze problematiek omdat de huidige toestand onaanvaardbaar is.

De staking in Gent I - het postkantoor Korenmarkt - heeft twee dagen geduurd. Het heeft echter nog een week geduurd alvorens alle poststukken waren besteld. Vooral de kuip van Gent, waar niet alleen gezinnen wonen maar ook heel wat kantoren zijn gevestigd, heeft het meer dan een week moeten stellen zonder normale postbedeling.

Het gaat niet om een probleem dat plotseling is ontstaan. De vorige spreker heeft duidelijk aangetoond dat deze toestand reeds al te lang aansleept. Men kan dus moeilijk beweren dat de spontane staking een verrassing was. De situatie van het personeel werd geschetst. Het postkantoor Korenmarkt zal binnenkort verhuizen naar het Stapelplein, waardoor de materiële huisvesting zal verbeteren.

Er is blijkbaar eveneens een probleem van interne communicatie. Dit verbaast mij in deze moderne tijd. In de krant lees ik dat het hoofdbestuur van De Post heeft beslist een *human resources manager* en twee specialisten interne communicatie naar de Korenmarkt te sturen om een inventaris op te maken van de sluimerende problemen in dit postkantoor. Men zou toch kunnen veronderstellen dat De Post als autonoom overheidsbedrijf aan de vereisten van deze tijd moet voldoen ! Het is onaanvaardbaar dat er vandaag nog twee specialisten moeten worden afgevaardigd om een inventaris op te maken van de sluimerende problemen. De Post heeft bovendien een resultaatverbintenis aangegaan : zij verbindt zich ertoe de poststukken binnen een bepaalde tijd te bestellen.

Na de poststaking zijn er opnieuw vijftien nieuwe personeelsleden beloofd. Vijf van die vijftien personeelsleden hebben echter onmiddellijk afgehaakt. De kranten melden dat de problemen bij De Post zijn opgelost omdat er tien nieuwe personeelsleden worden aangeworven en vijf andere worden gemuteerd. Aangezien er echter vijf personen hebben afgehaakt, is de toestand in Gent I helemaal niet opgelost.

Hoeveel extra personeelsleden zijn er in Gent I ? Is De Post, naar het voorbeeld van de NMBS, van plan de personen die het meer dan een week zonder post hebben moeten stellen, op de ene of de andere manier te vergoeden ? Een resultaatverbintenis moet gepaard gaan met een sanctie. Wat gaat De Post doen om de mensen die hun krant gedurende een week niet hebben ontvangen, schadeloos te stellen voor het leed dat zij hierdoor hebben geleden ?

De **voorzitter** : De minister heeft het woord.

De heer **Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel : Mijnheer de voorzitter, het autonome overheidsbedrijf De Post heeft mij laten weten dat het verschillende maatregelen heeft genomen om een oplossing te vinden voor

Di Rupo

het personeelsprobleem bij het postkantoor van Gent I. Veertien voltijdse, contractuele postmannen worden bijkomend aangeworven. Negen ervan zijn al in dienst. Voorts wordt een bestanden-overeenkomst verlengd. Volgens De Post zou het efficiënt inzetten van deze veertien extra personen tegemoet komen aan de behoeften van dit kantoor. De Post bevestigt overigens dat het nodige werd gedaan op het vlak van structurele organisatie.

In de loop van de maand januari deelde De Post mij mee dat aan de problematiek van de verloven wordt tegemoet gekomen in het begin van de maand maart. Ik heb gevraagd mij op de hoogte te houden van de evolutie van dit dossier waarover de vakbonden terecht bekommerd zijn.

Wat de tegemoetkoming van de slachtoffers van de staking betreft, herinner ik u eraan dat het recht op staking voor de onderneming vaak overeenkomt met een situatie van overmacht. Bovendien bestaat er geen verbintenis van De Post ten aanzien van de klant over de distributietijd van de gewone brief. Deze verbintenis wordt in de realiteit op een algemene wijze aangegaan door De Post tegenover de Staat middels het beheerscontract. De Post laat me weten dat er, niettegenstaande alles, commerciële daden worden gesteld, bijvoorbeeld de terugbetaling van frankering.

De voorzitter : De heer Francis Van den Eynde heeft het woord.

De heer Francis Van den Eynde (VL.BLOK) : Mijnheer de voorzitter, ik heb wat binnenpret in verband met de morele schade die de heer Van Hoorebeke heeft geleden omdat hij 's morgens zijn krant niet kon lezen.

Mijnheer de vice-eerste minister, sta me toe even stil te staan bij het aansprakelijkheidsprobleem. Ik wil u volgen in de redenering dat een staking wordt beschouwd als een situatie van overmacht. Maar dit is de derde staking in twee jaar tijd die spontaan ontstaat omwille van dezelfde reden. Als de staking het gevolg is van een verwaarloosd probleem is de aansprakelijkheid van het autonoom bedrijf De Post wel aan de orde. Vanuit die optiek moet men overwegen de consument op zijn minst tegemoet te komen. Een echte schadeloosstelling is moeilijk te berekenen. Hetzelfde geldt voor de NMBS-klant die geplaagd wordt met allerlei problemen die zich bij dat autonoom bedrijf voordoen.

Ik hoor in uw antwoord dat we in hetzelfde straatje zitten. De CVP had ongelijk toen ze u ervan beschuldigde

twee verschillende antwoorden te geven op eenzelfde vraag. Het probleem van de verloven zal opgelost worden in maart, in het kader van de aanwerving van extra postmannen. Negen van de veertien mensen zijn al aangenomen. De andere vijf van de groep van veertien die men wou aanwerven, zijn waarschijnlijk al terug verdwenen. De opleiding die de nieuwe kandidaten te wachten staat, is nog een bijkomende reden om snel af te haken : ze moeten drie weken een postbode begeleiden in hun burgerplunje; ze dragen geen herkenningstekens, staan er zowat bij. Dat is een slechte aanpak en er wordt weinig aan dit probleem gedaan. Ik vrees dat we volgend jaar opnieuw verplicht zullen zijn stil te staan bij de problemen van Gent I. Ik ben ervan overtuigd dat we hier over een jaar opnieuw zullen zitten, al weet ik niet of het dan met de heer Di Rupo of met zijn opvolger zal zijn.

De voorzitter : De heer Karel Van Hoorebeke heeft het woord.

De heer Karel Van Hoorebeke (VU) : Mijnheer de vice-premier, ik vind uw antwoord niet bevredigend. U leest slechts voor wat De Post u voorlegt. Ook van minister Daerden krijgen we de boodschap dat hij geen vat meer heeft op het autonome overheidsbedrijf NMBS. Dit is onaanvaardbaar. Dit overheidsbedrijf heeft nog steeds een maatschappelijke taak te vervullen. U moet er als bevoegd minister een zekere druk op uitoefenen.

De theorie van De Post dat de staking een geval van overmacht is, kan enkel gerechtvaardigd worden als het om een niet te voorzien situatie gaat. Dat is hier niet het geval. De problemen zijn al jaren bekend. De onmacht en de onbekwaamheid van het hoofdbestuur of van het bestuur in Gent verhinderen een oplossing. Het gaat niet om overmacht en een schadeloosstelling is hier dus zeker aangewezen. De terugbetaling van een paar postzegels zal niet volstaan. Gerechtsbrieven worden ook per post verstuurd. De termijn om beroep in te stellen wordt met een week ingekort als deze brieven een week te laat aankomen. Ik heb niet gesproken over mijn krant die ik te laat in de bus vind, mijnheer Van den Eynde, het gaat om mensen die hun post een week te laat ontvangen, om gepensioneerden die op hun dagblad wachten om wat contact met de buitenwereld te hebben. Dit mag niet geminimaliseerd worden. Het zou in de toekomst moeten worden vermeden. Uw antwoord is wat dat betreft niet afdoende en zeker niet overtuigend.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Rik Daems aan de minister van Ambtenarenzaken over "het inschakelen van postpersoneel bij natuurrampen" (nr. 1978)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel)

Question orale de M. Rik Daems au ministre de la Fonction publique sur "la mobilisation de personnel de La Poste lors de calamités" (n° 1978)

(La réponse sera donnée par le vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur)

De voorzitter : De heer Rik Daems heeft het woord.

De heer Rik Daems (VLD) : Mijnheer de voorzitter. De Post is een autonoom overheidsbedrijf. Dit is eigenlijk een contradictio in terminis. Waarom moet de overheid zich nog bezighouden met een bedrijf dat autonoom is ?

Als er dan toch zoiets moet zijn als een autonoom overheidsbedrijf, dan moet een dergelijk bedrijf minstens gedeeltelijk taken van algemeen belang vervullen. Als het dit niet doet, is het helemaal geen overheidsbedrijf meer en kan het evengoed worden geprivatiseerd.

Bij de recente overstromingen die ons land hebben getroffen, werd ook postpersoneel dat deel uitmaakte van de vrijwilligerskorpsen van de brandweer gevorderd. Een vordering houdt in dat men alles moet laten liggen om mensen in nood te helpen. De betrokkenen werden voor lange periodes gevorderd, soms voor 24 of zelfs 48 uur en meer. De vice-eerste minister heeft net als wij uiting gegeven aan onze grote waardering voor de inspanningen die deze personen hebben geleverd. Het was dan ook een ontgoocheling dat De Post besliste dat de dagen dat de personeelsleden werden gevorderd van de vakantiedagen zullen worden afgetrokken. Dit is immers het gevolg van de weigering om dienstvrijstelling te verlenen voor het vervullen van een belangrijke opdracht zoals de hulp aan mensen in nood. Zelfs in particuliere bedrijven werden deze dagen kwijtgescholden. Een autonoom overheidsbedrijf heeft de taak het algemeen belang

Rik Daems

te dienen. Hoe kan het algemeen belang beter worden gediend dan door het verlenen van dienstvrijstelling voor het helpen van mensen in nood ?

Het is dan ook beschamend dat De Post die dienstvrijstelling weigert te verlenen. Dit heeft volgens mij twee gevolgen. In de eerste plaats is de leiding van De Post het niet waard om leiding te geven aan een bedrijf dat onder meer tot taak heeft het algemeen belang te dienen. Ten tweede, zullen personeelsleden van De Post bij een volgende ramp even nadenken voor ze hulp gaan bieden. Het kan hen immers vakantiedagen kosten.

Meent de vice-eerste minister dat de beslissing van de leiding van De Post alsnog kan worden omgekeerd ? Kan een regeling worden uitgewerkt waarbij in de toekomst in een dergelijk geval wel dienstverlening kan worden verleend ?

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer **Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel : Mijnheer de voorzitter, ik wijs de heer Daems erop dat ik op 2 december 1998 reeds een antwoord heb gegeven op een interpellatie over deze kwestie. Het autonome overheidsbedrijf De Post bevestigt mij dat de regeling inzake verlof en diens rijstellingen geen bepalingen bevatten in verband met vrijwilligerswerk als brandweerman en dergelijke. Wel werden vrijstellingen om sociale redenen vooropgesteld, meer bepaald inzake het afstaan van organen, weefsel, beenmerg, enzovoort. De Post meent bovendien dat de vakbonden in deze kwestie geen vrijstelling hebben gevraagd. Mochten de vakbonden dit punt op de agenda hebben geplaatst bij de herziening van de statutaire bepalingen, dan zou De Post bereid zijn geweest deze vraag te onderzoeken. Ik heb de leiding van De Post gewezen op de inhoud van de rondzendbrief nummer 468 van 5 oktober 1998 die door minister Flahaut werd opgesteld. Deze rondzendbrief is echter niet van toepassing op De Post.

De voorzitter : De heer Rik Daems heeft het woord.

De heer **Rik Daems** (VLD) : Mijnheer de voorzitter, de vice-eerste minister verwijst zelf naar de rondzendbrief van zijn collega Flahaut, waarin wordt voorzien in dienstvrijstelling voor personen in overheidsdienst. Aangezien het hier gaat om een autonoom overheidsbedrijf, stel ik vast dat het

oude artikel 10bis van de Grondwet wordt geschonden. Ik zou niet willen dat een lid van de vrijwillige brandweer kosten moet maken om naar het Arbitragehof te stappen. Ook vind ik het jammer dat de leiding van De Post een vraag van de vakbonden afwacht. De verantwoordelijken voor het beleid hebben blijkbaar niets meer te zeggen. Ik zou het dan ook logisch vinden dat de bevoegde minister deze kwestie op de agenda plaatst en een aanpassing van het statuut terzake vraagt. Voor zover ik weet worden er maandelijks vergaderingen gehouden. Het probleem had dus al lang kunnen worden geregeld.

Ik stel de vice-eerste minister voor dat hij zijn collega vraagt om dit formeel op de agenda van een volgend syndicaal overleg te plaatsen. Ik hoop dat de minister zo vriendelijk is om de voorzitter van de commissie verder op de hoogte te brengen zodat alle fracties kunnen worden ingelicht. Als de minister dit niet doet, zal ik mij verplicht voelen een parlementair initiatief te nemen, hetgeen in een dergelijke zaak eigenlijk betreurenswaardig zou zijn. Gelet op de inhoud van de bovengenoemde rondzendbrief meen ik dat iedereen het hierover eens is. Ik hoop dat deze kwestie binnen veertien dagen kan worden afgehandeld. Ik kan begrijpen dat het moeilijk is om het bestaande probleem op te lossen, maar ik hoop dat een regeling voor de toekomst kan worden uitgewerkt. Het is echter nogal cru dat de vakbond hiervoor moet zorgen. Als elke verbetering in het personeelsstatuut door de vakbonden moet worden geregeld, moet deze commissie maar worden opgeheven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

Mondelinge vraag van de heer Jan Van Erps aan de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel, aan de minister van Justitie en aan de staatssecretaris voor Veiligheid en voor Maatschappelijke Integratie en Leefmilieu over "de rijgeschiktheid en het rijbewijs van dialysepatiënten" (nr. 1981)

(Het antwoord zal worden verstrekt door de vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel)

Question orale de M. Jan Van Erps au vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur,

au ministre de la Justice et au secrétaire d'Etat à la Sécurité, à l'Intégration sociale et à l'Environnement sur "l'aptitude à conduire et le permis de conduire des patients en dialyse" (n° 1981)

(La réponse sera donnée par le vice-premier ministre et ministre de l'Economie et des Télécommunications, chargé du Commerce extérieur)

De voorzitter : De heer Jan Van Erps heeft het woord.

De heer **Jan Van Erps** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik wist niet goed tot welke minister ik mij moest richten in verband met deze problematiek die verschillende departementen aangaat. Een aantal patiënten en collega's artsen hebben mijn aandacht gevestigd op het feit dat verzekeringsmaatschappijen in een aantal gevallen de clausule van burgerlijke aansprakelijkheid aan dialysepatiënten zouden hebben geweigerd. Nochtans vernam ik van de Vriendenkring van dialysepatiënten van de KUL dat hen tot op heden nog geen enkel ongeluk met dialysepatiënten bekend was. Een aantal onder hen neemt niet meer plaats achter het stuur wanneer ze menen dat het niet meer gaat.

Ik wil de vice-eerste minister dan ook de volgende vragen stellen. Mag de patiënt zelf zijn wagen besturen op weg van en naar het dialysecentrum voor zover hij zich daartoe bekwaam acht ? Dekt de verzekering "burgerlijke aansprakelijkheid bij deze verplaatsing" ? Bestaat er een wettelijk verbot of een wettelijke beperking voor dialysepatiënten die willen autorijden ? Zijn er misschien specifieke voorwaarden ? Ik denk hierbij niet alleen aan de Belgische wetgeving, maar ook aan de Europese. Voor diabetespatiënten bestaat er een Europese richtlijn. Heeft de vice-eerste minister weet van de houding van bepaalde verzekeringsmaatschappijen tegenover deze patiënten ? Zijn er wetenschappelijke studies met betrekking tot de rijgeschiktheid van deze patiënten ?

De voorzitter : De minister heeft het woord.

De heer **Di Rupo**, vice-eerste minister en minister van Economie en Telecommunicatie, belast met Buitenlandse Handel : Mijnheer de voorzitter, in de eerste plaats heb ik het over de rijbekwaamheid. Het koninklijk besluit van 23 maart 1998 betreffende het rijbewijs voorziet in medische minimumnormen. Men kan ze terugvinden in bijlage 6 van het besluit. Deze bijlage bevat geen specifieke bepalingen voor

Di Rupo

dialysepatiënten, het gaat om algemene bepalingen die ook op hen kunnen worden toegepast. Punt 6.1.2 van deze bijlage slaat op fysieke en geestelijke aandoeningen of afwijkingen die van aard zijn "een gevaar op te leveren voor de veiligheid bij het besturen van een motorvoertuig".

Personen die lijden aan dergelijke aandoeningen of afwijkingen kunnen ofwel geen rijbewijs ofwel een beperkt rijbewijs krijgen. Dit laatste kan slechts voor de rijbewijzen van categorieën A3, A, B en B+E. De maximum geldigheidsduur is twee jaar. De bestuurder moet zich onderwerpen aan een geregeld geneeskundig toezicht. Het attest kan andere beperkingen inhouden zoals de periode van de dag waarop mag worden gereden, maximumsnelheid, bepaalde trajecten of soorten wegen die zijn verboden. Concreet zal een nierdialysepatiënt slechts rijgeschikt worden verklaard door een positieve beslissing van zijn arts en na advies van een internist.

De Belgische regelgeving is een omzetting van de Europese richtlijn 91/439/EEG. Op Europees vlak werden verschillende specialisten geraadpleegd. Bij de omzetting werden de universiteiten van Brussel, Gent, Leuven en Luik geraadpleegd. Zij hebben geen enkele opmerking geformuleerd bij de Belgische normen. Ook zijn er wetenschappelijke studies

beschikbaar waaronder "The fitness of dialysis patients to drive a motorvehicle" door de heer Wagner, gepubliceerd in het *Deutsches Medisches Wochehschrift* van 11 januari 1991, en "Krankheit und Kraftverkehr" van de heer Lewrenz, in *Bundesminister für Verkehr, Heft 71* verschenen te Bonn in 1992.

Même quand on est en possession d'un permis, il faut être en état de conduire au moment de prendre le volant. Il s'agit d'une disposition générale qui s'applique à tous les conducteurs, y compris les personnes devant subir ou ayant subi une dialyse.

Lorsque le patient rejoint son domicile, cela se fait après autorisation du médecin. Celui-ci décide quand et comment l'intéressé retourne chez lui.

En ce qui concerne les assurances, les assureurs ne prévoient pas de règles particulières pour les patients en dialyse. Les règles générales sont d'application, c'est-à-dire que les assureurs couvrent les véhicules, mais l'appréciation du risque se fonde aussi sur les caractéristiques propres au conducteur habituel. Dès lors, un assureur pourrait refuser de couvrir un véhicule habituellement conduit par une personne en dialyse. Je n'ai toutefois pas connaissance de refus systématiques sur cette base.

Par ailleurs, l'article 25 du contrat type automobile prévoit des cas de recours de l'assureur contre l'assuré, notamment si l'assuré n'a pas de permis de conduire, lorsqu'il a omis de décrire correctement le risque, lorsqu'il conduit dans un état analogue à l'ivresse en raison d'absorption de médicaments ou lorsqu'il n'a pas respecté les limitations d'un permis de conduire restreint.

Il convient enfin de rappeler que les victimes d'un accident seront toujours indemnisées. Le recours de l'assureur a toujours lieu après indemnisation des victimes d'un accident. Si aucun assureur ne couvre le véhicule, c'est le fonds commun de garantie automobile qui procède à l'indemnisation.

De voorzitter : De heer Jan Van Erps heeft het woord.

De heer **Jan Van Erps** (CVP) : Mijnheer de voorzitter, ik dank de vice-eerste minister die op al mijn vragen een antwoord heeft gegeven.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

L'incident est clos.

- *De openbare commissievergadering wordt gesloten om 11.45 uur.*

- *La réunion publique de commission est levée à 11.45 heures.*